

SERKAN KAYA ALMALI

Yuvarlandığım Mezarlar

Deji

Deli

Serkan Kaya Almalı

1990 yılında Çorum'da doğdu. 2014'te Hacettepe Üniversitesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. 2018 Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde öyküleri dikkate değer bulundu. *Yuvarlandığım Mezarlar*, yazarın yayımlanan ilk romanıdır.

YUVARLANDIĞIM MEZARLAR

© 2020, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Serkan Kaya Almalı
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
DÜZELTİ: Burhan Düzçay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-48-9
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

SERKAN KAYA ALMALI

Yuvarlandığım Mezarlar

Deli

Uzun yıllar boyunca kıpırtısız durduğu rüzgârlı vadinin yama-
cından gelen, en az benim kadar sıradan bir taş parçasının çarpışıyla
dallanıp çatallanan kökler, camın tümüne amansız bir hastalık
gibi yayılıp dört bir yana ilerlerken; şehre giden taş yoldan iki adam
gelip de hiçbir şey söylemeye gerek duymadan, çirkin yüzlerimize
bile bakmadan evimizin önünü kazmaya başladıklarında oturmuş,
ormana bakan yolu izliyordum. Akşam gözlerimize çökmek için
fırsat kolluyor, ağır ağır aktarılmış çatılara akıyordu.

Adamlar sırtlarındaki yükleri boşaltıp hiç ara vermeden toprağı
kazmaya başladılar. Hâllerine bakınca ilkin mezar kazdıklarını dü-
şündüm; donuk, kayıtsız ve hırslı tavırlarından irkildim. Oldukça
sağlıksız görünüyorlardı. Birisi, kürekle sakince toprağı arkasında
biriktirerek ilerlerken; beriki, daha genç olanı sıkı sıkıya kavradığı
kazmayı hırsla yere vuruyor, duraksadığı birkaç saniyede de öfkeli
öfkeli soluyordu. Gıcırtilı devinimleri gamsız, elden düşme, itiraz-
larla dolu bir ruhu taşıyordu. Yanlarında bilmem neden bir de yaba
getirmişlerdi. Onu hiç kullanmadılar. Kazıcılar –mezarcılar adının
yarattığı çağrışımları belleğim yadsıyınca onlara bu adı vermiştim–
sanki yalnız bunun için var olmuşlar gibi kazıyorlardı; bize zarar

verecek bir nedeni de yanlarında getirdilerse, işlerini iyi yapmaları güzel bir haber değildi. Toprak, gökte bir şölen havası yaratarak dağılırken karınca yuvaları paramparça oluyor; ince işçilik, basit, kaba dokunuşlarla kolayca yok oluyordu. Başka bir zaman, kimbilir hangi zaman, gecenin zifiri karanlığında gelseler dahi, belki bu denli huzursuz olmazdım; akşamüstleriye boğazıma yapışır, ruhumu sıkardı. Bence kötü şeylerin kendisi değil de ona giden zift kaplı yollar insanı çürütür.

Bir kazmanın tek vuruşuyla dağılan toprağın birliğine ve sağlamlığına dair kuşkularım, adımlarımın tedirginliğini artırdı; demek toprak güvenilmez bir yerdir, ansızın dağılıp bizi yutmak için ufacık bir neden bekler; oysa ben insanların mezarları bile isteye, biraz da zevkle doldurduğunu sanırdım. Aslında o anda bunu bile umursamıyordum, buradan uzaklarda bir yere gitmek istemiyorsam –istemiyordum– nereye ne kadar sürede varacağımın bir önemi yoktu. Sorumsuzca birbiri ardına dizdiğim düşüncelerim, kurusun diye bir çamaşır ipine asılmış buruşuk fikirleri andırıyordu.

Hava mevsimi reddedercesine soğuk esintiler taşıyor, adamların burunlarından tüten ince sisler etrafa yayılıyordu. Toprak dışında hiçbir şeye ilgi göstermiyorlardı. Sanki dün olduğu denli bugün de yaşamıyor, gülmüyor, sevmiyorlardı. Belki de bundandır, kısıcık bir an onlara yakınlık duymuşumdur. Sonraki günlerde kasabada haftalarca kalıp da buldukları her yeri kazmasalardı, bu yakınlık kolayca kaybolmayabilirdi de. Oysa durmuyorlardı, onları ardından izlediğim kırık cam da çatırdamaya devam ediyordu, halbuki birkaç gün önce çatlamıştı, sonra da birdenbire kendini bir ağaç tohumu sanmaya başlamış, uzadıkça gelişmiş, pencereye kök salıyordu. Kendinden tiksiniyor de başka birine dönüşmeye çalışmak, yalnız insanların mı hakkıdır?

Şimdi o zamanları düşündüğümde; onlara niye yaşadığımız yerleri kazdıklarını, adım atacak toprak parçası bırakmadıklarını sorabilirdik, diyorum. Oysa biliyordum; hareketin yalnız başlangıçta yapılan bir şey olduğunu, sonradan yapılanına yalnızca hatırlamak olduğunu, ancak buna yettiğini. Yine de insan bir budala olduğunu kabullenmek istemiyor, düşünüyorum ya işte, diyor.

O sıralar aklımız (bütün kasaba!) başka düşüncelerle doluydu. Birkaç gündür, diğerleriyle birlikte, babamın avdan dönmesini bekliyorduk, hiç bu denli geç kalmazlardı. Avcılar, her zamanki gibi tüfeklerini sırtlayıp şarkılar söyleyerek ormanın içine giden yolda gözden kaybolmuşlardı. Kimse açıkça söylemese de insanlar, ölmüş olabileceklerini fısıldamaya başlamışlardı bile. Babamı kâbuslarımda neden her defasında çamura bulanmış ellerimle öldürdüğümü anlamıyorum. Düşündükçe içinden çıkılmaz bir hâl alıyor; bunu asla yapmazdım! Kendime olan bütün mesafeme karşın böyle bir şeye cesaret edemeyeceğimi biliyorum. Yalnız yakın bir zamanda, belki de kirazlar usul usul yeşerdiğinde, mezarların arasında dolaşırken bir başka cesedin gömülmesine hiç istemeden yardım ettim. Ucuzluktan ve polisiyeden hiç hoşlanmam; cesedi hiçbir zaman bulamadılar. Zaten bu hikâyenin konusu sonraki günlerde talihin türlü bahanelerle önümüze sermekte ısrar ettiği cesetler yığını da değil. Her şeyi anlatmayı bitirdiğimde, o sıralar burnumun dibinde olanları fark etmememden dolayı, beni aptallıkla suçlamamanız için şimdiden bir bahane sunuyorum, kaypakça kendimi aklamaya çalışıyorum. Hem ne fark eder, bugün kimse olanları kabul etmiyor ki, herkes birbirini suçlayıp duruyor.

Yine de ben o zamanlar bunu öngöremeyeceğimden tüm o uzun günler boyunca hep tedirgindim. Kendimi ele vermek için her fırsatı kolluyordum, sürekli konuyu oraya getiriyor yahut birilerini

cesedi gömdüğüm yere götürüyor, kimbilir buralarda neler vardır falan diyordum. Karşımdaki orali olmayınca da sinirleniyor, bağırıp çağırmaya başlıyor, çevremdeki herkesi korkutuyordum. Tüm bu işaretlere rağmen, bu konuda benden hiç şüphelenmediler; tanıdıkları insanlardan şüphelenmezlerdi, yalnız yabancılara düşmanca bakarlardı. Bu aptallıkları yüzünden olacak, her şey gerçekleşikten çok sonraları bile, bize söylenene dek hiçbir şeyden haberimiz olmadı. Haberimiz olsaydı bir şeyler değişebilir miydi, bilmiyorum. Fakat ben ufak şeylere inanırım; ayrıntıların yalanı güzelleştirdiğine. Birisi bir hikâye anlatmaya karar verdiğinde iyi yalan söyleyebilmelidir.

Bir yarım saat kadar süre geçmişti ki ben yorulmalarını beklerken kazıcılar daha da hızlandılar. Mırıldanan rüzgârla uçuşan yapraklar, yüzlerini kesmeye kalktı, aldırmadılar; ormandan yarı vahşi hayvanların sesleri duyuldu, durmadılar; birbirlerinin yüzlerine baktılar, konuşmadılar. Her insanlıkdışı, uyumsuz hareketlerinde onlara daha çok bağlanıyor, seviniyor, meraklanıyordum; sanki zorbaca dağıtılmış kabilemin beni aramaya gelmiş üyeleriydiler yahut ilkel kabileden yıllar önce kaçırılıp içinde sadece iğreti durduğum bu kasabaya getirilmiştim de bu akşam ilk kez akrabalarımınla karşılaşmıştım. Canımı sıkan ve beni onlardan uzaklaştıran tek şey bilinçsiz görev tutkularıydı. İnanıyordum ki kazmak kendi kararları değildi, biri onlara emir vermiş, onlar da bunun en iyisi olduğunu, başka çareleri olmadığını düşünmüşlerdi. O gün bugündür durmuyorlardı. Belki konuşsak onları başka türlü de yaşamının, geri dönüşü bulmanın, yeniden salınan yaprakları umursamanın mümkün olduğuna ikna edebilirdim. Fakat ne onlar ne de ben, bir konuşmayı başlatacak insani duygulara sahiptik. Kördük; boşlukta sallanıyorduk. Tüm insanlar birbirlerinin kötü yansımalarından

ibaretse, üstelik biz de yeteri kadar kibirli, acımasız insan tanıdıysak, daha fazlasına ne gerek vardı!

Görkemli mezarların üstünde titremeye kapılmış çiçekler açarken; utangaç ay, kimseyi gücendirmemeye çalışarak başını iç bahçeden öne uzattı. Yüzüm ortaya çıkınca çekindim, başkaları gibi ellerimle yüzümü kapatamayacağımdan birkaç ürkek adım atıp gölgeliğe kaçtım. Benim sığınaklarım, her tarafı kapalı alanlar değil, beni kimselerin göremediği yerlerdir. Benim mezarlarım şu ötede uzanmış yatanlar değil, yanımda uyuyup uyananlardır.

İçeri kaçınca olduğum yerde gerinip etrafa kulak kabarttım. Su sesinin ipeksi güzelliği, suskunluğuma karışınca pek feci bir virane uğultusuna dönüştü. Kimse duymuş mudur, duymuşsa suratını buruşturmuş mudur?

İlk başta beni fark etmediklerinden böylesine rahat davrandıklarını düşünmüştüm, adamlardan biri kısacık bir an, durduğum yere baktı; sanıyorum ki beni gördüğünü, varlığını bildiğini belli etmek istedi. Genç olanı, başını bir köstebek gibi kaldırıp havayı koklayarak etrafa baktıktan sonra vakit kaybetmeden gerisingeri yaptığı işe döndü. Ara ara bakışlarından içime bir korku doluyor, yaz melteminin değişisiyle üşürcesine ürperiyordum. Adamların gözleri birer cam bardaktı, içine beni dolduruyorlardı; tekinsiz bulmuş olacaklar, içmiyor yere döküyorlardı. Yahut bendeki yaşam özünün ancak çamur yapmaya yeteceğini düşünüyorlardı. Bense ışıkları söndürmüş, ateşi yakmış, yapacak başkaca bir işim olmadığından öylesine yolu izliyordum. İçimde bir parçam da babamın dönüşünü bekliyordu. Yolların ara sıra gerçekten de bize istediğimiz kişileri getirdiği olmuştur; ah lütfen söyleyin, olmuşsa ne zaman olmuştur?

Kazma toprağa dehşet saçarak girdiğinde, büyüdüğü vakit pek güzel köknar olacak bir filiz kökü yeryüzünü göremeden öldü.

Biraz meraklı ama yine de umursamazca durduğum köşemden deminden beri fark etmediğim ürkütücü bir şeyin ayırına vardım. Kazdıkları yerin hemen yanında çıkardıkları topraktan bir tepecik yükseliyor, giderek görüşümü kapatıyordu. Sıkıcı hayatımdaki birkaç zevkimden biri buraya kurulup hiç bitmemecesine uzanıp giden gölgeli vadileri, mevsimler değişirken bir giyinip bir soyunan arsız ağaçları, yapayalnız, tütsülü dağları, kimsesiz, baldırı çıplak sarp kayalıkları izlemek, gözlerimi kapatıp belki şu yamaçları bir kuşun kanatlarında aşmaktı. Sabahtan beri ilk kez keyfim bu kadar kaçıyor. Adamlarla konuşma ihtiyacını ne daha önce ne de daha sonraları hiç o denli fazla hissetmedim. İşte şimdi kimbilir hangi işe yaramaz, berbat yerden kafalarında ipe sapa gelmez boş düşüncelerle çıkıp geliyor, sorgusuz sualsiz benim hayatımı mahvediyorlardı. Her zamanki gibi uyuyordum, gözkapaklarımın ağırlığını taşıyamıyor, hayattaki hiçbir şeyin gerçekten üzerimde etki etmesine izin vermiyordum.

Tarlalardan yuvasına dönen bir çulluk, rüzgârın tersi yönde üzerlerinden geçtiğinde, biraz soluklandılar. İlk kez birbirlerine bakıp konuşmadan tartıştılar. Genç adam oldukça aceleliydi, bir an önce her tarafın altını üstüne getirmek istiyordu. Onu görenler yer yüzünde üstünde durulacak bir avuç toprak parçası bırakmamaya yemin ettiğini sanabilirdi. Parlak, taze gözleri öfkesinin ardındaki kurnazca ışıltıyla yanıp sönüyor, kısa kesilmiş saçları kafasına yapışmış gibi duruyordu. Orta yaşın sonlarını yaşayan öteki adamın, tecrübeli ve ne yaptığını bilen bir havası vardı. Yahut budalanın tekiydi de kırçıl saçlarıyla yaşlılığın getirdiği bilge ifade, onu böyle gösteriyordu. Yamalı ceketi lime lime olmuştu. Kulaklarını örten, bir zamanlar belki de kestane rengi olan saçları, havada başıboş uçuyordu. Kafasında evirip çevirdiği bir plana göre hareket

ediyor gibiydi, kazmak için gerçekten de bir plan gerekiyorsa! Ayaklarının dibinde hışırdayıp duran yapraklardan hoşlanmamışa benziyordu. Keskin ucunda, artık yerini yavaş yavaş aya bırakan akşam güneşinin son ışıklarının yansıdığı kazmayı kaldırıp vurmaya devam etti. İki eliyle sapı iyice kavramış, odun kesen bir baltacıyı andırıyordu. Ustaca yaptığı işi bir süre daha devam ettirdikten sonra aniden durduğunda göz göze geldik. Ağzını hiç açmadan arkadaşına, şuradaki adam bize bakıyor demiş olmalı ki öteki de başını kaldırıp gözlerini üzerime dikti.

Biraz önce beni gördüklerini düşünmem bir yanılgıdan ibaretti sanki, orada yokmuşum gibi gözleri beni delip geçiyor, ardımdakilere bakıyorlardı. Uzak bir karayolunu izler hâllerine bakılırsa evi de görmüyor olmalıydılar, oysa hiç sanmıyorum ki kör olsunlar. Onlar için bir şey ifade etmediğimden, arkamdakileri görmek için gözlerine bir engel oluşturmadığıma dair tuhaf bir fikre kapıldım. Onların arkasını ise iyiden iyiye koyu maviye çalan gökyüzü, en ufak bir boşluk bırakmadan dolduruyordu. Genç adam, hareket-sizce isyan etti, bakışları ayağımızın altındaki toprağı salladı, hiç yoktan yere bir deprem yaratabilirdi. İşte şimdi ellerini gördüm, titriyordu; değil mi ki o da bir insandı. Fırsat buldukça yanındaki ne bakıyor, ondan bir şeylerin onayını bekliyor ya da daha alçakgönüllü bir istek besliyor, takdir edilmek, kabul görmek istiyordu. İhtiyarın endişe dolu alnı kırıştı; pek hoşuna giden, uğraşıp da aklında tutamadığı bir fikir, kulaklarından kayarak çıkıp akşam bulutlarının lacivert gölgeleri arasında bir daha gelmemecesine gözden yitti. İstesem tutabilir miydim, alıp kendime saklasam; yalnızca biçimlerini gördüğümüz şeylere sahip olmakla içlerinde neler taşıdığını bilebilmemiz mümkün müydü?

Artık yalnızca bakarak beni içlerine çekiyorlardı, öyle ki tanımadığım dünyalarında gezinirken yabancı bir ülkede dolaşıyor

gibi şaşkın, meraklı, yol sorandım. Her gördüğüm nesnede, gerilen işaretparmağımı uzatıyor, soruyordum; bu ne olabilir? Sonra yine kendim cevaplıyordum; ne dedin duyamadım, hayır elbette seni dinliyorum, ha öyle mi, bilmiyorum.

Birbirilerine fırlattıkları kazmaları, havada değiş tokuş ettiler. İkisi de, en ufak bir kasılma göstermeden basit bir hareketle kaptıkları kazmaları, yeniden yumuşak toprağa gömmeye başladılar. En çirkin işlerin bile ustaları tarafından yapılışı çekici bir gösteriye dönüşebilir. Donuk hâlleri, mezarıcı olmaları ihtimalini artırıyordu. Fakat bu denli büyük bir mezarı kimin için kazıyor olabilirlerdi, tahmin edemiyordum. Bu bir toplu mezarsa gömülecek ölüler neredeydi, yakınlarda ölüme dair ne bir koku ne bir belirti vardı. Eğer uzakta bir yerlerde, gerçekten akbabalar için zengin sofrası varsa, o insanları o kadar uzaktan buraya nasıl getireceklerdi, yoksa bizim aramızdan birini öldürmeyi kafaya koymuşlardı da onu mu gömeceklerdi?

Aklımızdan geçirdiklerimizin etkisi yalnızca kendi dünyamızla sınırlıdır; tüm bu tutarsız düşüncelerime rağmen aslında onların beni fark etmedikleri için böyle davrandıklarını düşünüyordum. Bu yüzden genç adam, sarsak adımlarla, hafif sağa kaykılarak, kazmasını bir kenara fırlatıp da eve doğru yürümeye başladığında müthiş bir korkuya kapıldım. Başka bir eve gitmesini diledim, düşüncelerimin içinde çırpındım. Aramızdaki yol, tutuşturulmuş bir çıra gibi hızla azaldığında ben de merakımın yanıtlarına saatlerdir olmadığı kadar yaklaşmıştım. Çalmadan, kim olduğumu sormadan, çıldırtacak denli utanma duygusu olmadan hırsla kapıyı açtı. Kişiliğine benzeyen sabırsız adımlarıyla odayı boydan boya aştı. Bir ayağı sallanan ceviz masadan kaptığı eski sürahiyi bardağa boşalttı. Böylesine susamışlığına ve aceleciliğine rağmen bardağı dolduracak kadar

beklediğine göre çevre kasabalardan değil, şehirden, üstelik şehrin iyi bir bölgesinden geliyordu. Yoksul mezarıcılar olma ihtimalleri yine azalıyordu. Ama insan, fikirlerinin yanlışlığını düzeltmemek için dar kafalılığıyla direnmesiyle ünlü bir varlıktır. Buna göre ben de pek doğallıkla şöyle düşünebilirdim; yaşlı adam kırsal kökenli yoksul bir mezarıcıydı, kıt kanaat geçiniyor, yaptığı işten hoşlanmıyor ama onu daha iyi yapabilmek için bütün zamanını (harcanmış her bir zaman damlasının karşılığı ustalaşmaysa) harcıyordu; genç adamsa sıkıntidan, ikiyüzlü yaşamından duyduğu tiksintiden yahut bir borç yüzünden sahip olduğu güvenli yoldan ayrılmış ya da ayrılmak zorunda kalmış, bir şekilde yaşamları aynı tutkunun etrafında keşişmişti. Bu geleneksel hikâyeye kendimi elbette inandırabilirdim. Her şeyden önce, baba oğul olamayacak kadar yaşları birbirine yakındı; şehirde, erken evlilikler yaygın bir hastalık değildi.

Aklımın dar girintilerinde o biteviye yolculuklardan birine daha çıkmışken duyduğum sesle irkildim. Genç kazıcı ateş ve bitkinlik dolu gözlerini bana dikmiş, sitem ediyordu. Haksızlığa uğramışların, hor görülmüşlerin, çok sevip de sevilmemişlerin, düşüp de kalkamamışların o alıngan sesiyle beni paylıyordu. Kurumuş dudaklarından dökülenler birkaç cümleydi belki, gelgelelim her bir sözcüğü sezdirmeden ruhuma dokunuyor, yüreğimi incitiyordu. Bir yanıt beklemiyordu, zaten ona verebilecek tek bir kelimem bile yoktu. Benim laf değirmenimin çarkları kırıktır, rüzgâr hangi yönden eserse essin dönmez, sohbete su taşımaz.

Dilsiz olmadıklarını öğrenmem aslında iyi olmuştu, doğruluğu açık olan elimdeki tek bilgiydi, çünkü sonradan tüm olanlara ve haftalarca burnumun dibinden ayrılmamalarına rağmen onlarla bir daha hiç konuşmadık.

Heyecanlı hareketlerle geldiği gibi dışarı, temiz havaya çıktı.

Biraz durup ustasını izledikten sonra, onun kazma biçimine öykünerek işe koyuldu. Gözlerinde gördüğüm, tanımadığımız insanlara duyduğumuz ahmak hayranlığı değil, sade ve yalnızlıkla bilenmiş bir güvendi. Her şey o denli tekdüze ilerliyordu ki ne zaman yatağa gittiğimi, uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Yalnız ihtimal ki onlar herkes uyuduktan sonra da kazmaya devam ettiler.

Ertesi sabah saksâğanların boğuk ötüşleriyle uyandım. Kazıcılar evin arka tarafındaydı, çıkmadan göz ucuyla baktığımda hâlâ çalıştıklarını görüp şaşırđım, üstelik bir hayli de ilerlemişlerdi. Ben, ön kapıdan, kasabanın içlerine bakan kısımdan çıktım. Yolda giderken başımı ikide bir orman yönüne çeviriyor, babamın bugün gelebileceğini umuyordum.

Toprak yoldan –yalnızca kasabanın içlerindeki yollar taş kaplıydı– işime doğru yürüyordum. Kenarda bir tümsekte dikilmiş, anlamsızca etrafı süzen, tuhaf şapkasının gölgesi altında neredeyse kaybolan Belediye Başkanı’yla karşılaştım. Ağzına yerleştirdiği tütünü yakmamıştı. Oldukça dalgındı; rüzgârın kapısını bir açıp bir kapadığı, karşıdaki, önü şakayıklarla bezeli harabe dükkânı izliyordu, yanına varana dek beni fark etmedi.

“İki yabancı, dün akşamdan beri bizim evin önünü kazıyorlar,” dedim.

Gözlerini diktığı yerden ayırmadan, “Yola bakan tarafını mı?” dedi kayıtsızlıkla.

“Hayır, diğer tarafı!”

“O zaman arkasını demek istiyordun herhalde. Orası senin mülkün, kamuyu ilgilendirmiyor.”

“Demin baktığımda komşu evin önüne –yani size göre arkasına– geçmişlerdi bile.”

“Herkeseye göre arkasına,” diye düzeltti umursamadan. “Eğer

yola geçerlerse bize haber verirsin, o zaman duruma el koyarız. Hepinizin arka bahçesini kazsalar bile yapabileceğim bir şey yok.”

“Bu kasabadaki başvurulabilecek tek resmi makam sensin. Ne olur B. gidip bir bakalım. Zaten burada yaptığın bir şey de yok.”

“İşimi yaparken bana adımla seslenmemeni kaç defa söyledim sana Gündüz. Hem meşgul olduğumu görmüyor musun?” dedi.

“Gelmiyor musun sen şimdi?”

Dudağının ucundaki yanmayan tütünü çiğnedi. “Yolu aşarlarsa söz, geleceğim.”

Homurdana homurdana yanından ayrıldığımda hâlâ karşıdaki dükkânı izlemeyi sürdürüyordu. O dururken ben yürümeye devam ettim. Ayaklarımın sönük döngüsü, beni işyerime, yaşlı meşenin altındaki postaneye getirdi. Bu, kimsenin merak etmediği, bunun pek doğal bir sonucu olarak da birkaç istisna dışında tek bir mektubun gelmediği, buradan da dışarıya hiçbir haberin gönderilmediği bir yerde, alabildiğine kolay bir işti. Ama işi seçme nedenim, bu değildi.

İlk karşılaştığım yasak, postaneye girmektir. Yıllar boyu onu kafamda büyütmiş; her önünden geçişimde, parlak camının, davetkâr kokusunun, aklıma kök salmış sütunlarının etkisinde ayaklarımı beni oraya götürmüştü. Yalnız kaldığım günlerde bir köşeye gider, uzaktan izlerdim, bir sevgiliyi izler gibi. Bu yasak, beni bu köhne yere çekmiş, postaneye gitmek için orada çalışmaktan daha kolay bir yol bulamamıştı sanırım. Oysa bir posta gönderebilirdim. Henüz zamanının geçmediği günlerde bir kartpostal atabilirdim. Adres satırına bir adres, bir isim uydurabilirdim. Sanırım, yanlışlıkla birine, kendimi anlattığım bir mektup gönderebileceğimi düşünmüş, ruhumu başka birine açmanın ürkütücülüğüyle korkup sinmiştim. İnsanlar nasıl anlatırsa anlatsın, kitaplar ne yazarsa yazsın,

insan kimseye kendinden bahsetmemeli. Bunu yaptığı zaman düşüncelerinde bir düşüş başlar, en başa dönmeyen, yeniden toparlanmanın bir yolu yoktur artık. Bu yollar bazen çıkırcı yokuşuna çıkar. Beni o yolda gören çok olmuştur. Bir soru sorduklarında karnımı bastırarak kendimi anlatma dürtümü bastırmaya çalıştığımın konuşmamışım, onlarsa yabancı deyiş geçmiştir. Hayır, elbette söylediklerimden farklı bir şey anlatmaya çalışıyor değilim, hem zaten bunu yapabilecek zihin açıklığında hiç olmadım. Puslu aklım öteledi görmeme hiçbir zaman izin vermediğinden, ben de onun kısıtlayıcılığına teslim oluyor, kendimi görünmez bir duvarın içine hapsediyordum. Size akıl vermeye kalkacak da değilim, yapmaya çabalayıp durduğum, bütün bu miskinliğin içinde iyiden iyiye paslanmış aklımın çürümesini engellemekti. Uyuşukluk, bilinen belirtileri olan, tamamen gelmeden önce ufak uyarılarda bulunan bir hastalığa benzemez; ani gelen bir felçtir o. Bir sabah uyandıığınızda artık yumuşak ellerinizin, sevimli ayaklarınızın iradesinin elinizde olmadığını fark etmektir; belki bazı özel durumlarda hasta şaşkınlıkla gözlerini kırabilir; bunun bir anlamı olduğuna inanmak sizin budalalığınız ve gizemci safsatalara yatkınlığınızla ilgilidir.

Her şeye rağmen sanılanın aksine kişisel uyuşukluk zararlı değildir. Toplumsal uyuşukluk, daha basit ve edebi adıyla vurdumduymazlık, tehlikenin katıksız hâlidir. Kasabanın içinde olduğu durum da buydu işte, herkes birbirini bu sinsi huya teşvik ediyor, yaptığı herhangi bir işi ciddiye alan, iyi yapmaya çalışan biri olursa hep birlikte kötülüyor, alay ediyor, bu işin gereksizliğinden dem vuruyorduk. Hiçbir şey yapmamayı yüceleştirmek, hatta kutsallaştırmak yaşam biçimimizdi; herkes her şeyden biraz bilse yeterdi. Derine inmekle ilgilenmiyor, bunu çığlığa eşdeğer tutuyorduk. Ayrıntılarla ancak kafasında bir tahtası eksik olanlar, boş gezenler,

Deli

SERKAN KAYA ALMALI

Yuvarlandığım Mezarlar

Haritadaki yeri bile neredeyse unutulmuş bir kasabaya bir akşamüstü iki yabancı gelir. Bu yabancıların bildiği tek şey vardır, durup dinlenmeden kazmak. Gerçekten var olduklarını kendilerine kanıtlayacak bir çift başka gözün bile yıllardır topraklarına uğramadığı kasabada bir tedirginlik hâli baş gösterir. Bütün kasaba, kazıcıların açtıkları çukurlarla dolarken zihinlerdeki sorular ve kuşkular da büyümektedir: Nereden ve neden geldiler? Niçin böyle delicesine bir tutkuyla kazıyorlar? Kasabalıların tek bildiği, kazıcıların gece gündüz, durmaksızın çalışıp toprağı onların anlayamadığı bir şey için hazırladıklarıdır. Karanlık, tedirgin edici ve elle tutulmaz bir şey için...

Yuvarlandığım Mezarlar, insanın tekinsiz ve zıtlıklarla dolu doğasına doğru okuru bir keşfe çıkarıyor.

“Bir kazmanın tek vuruşuyla dağılan toprağın birliğine ve sağlamlığına dair kuşkularım, adımlarımın tedirginliğini artırdı; demek toprak güvenilmez bir yerdir, ansızın dağılıp bizi yutmak için ufacık bir neden bekler; oysa ben insanların mezarları bile isteyeyim, biraz da zevkle doldurduğunu sanırdım.”

delidolu.com.tr
f t i delidolukitap

ISBN: 978-605-2349-48-9

9 786052 349489